

Emberek testvére

Időpont: 1958. december 19. Advent esti istentisztelet
Helyszín: Győr

Alapige: Mt 12,46-50
Ének: 136.

Ima:

Örökkévaló Isten, szerető mennyei szent Atyánk! Te tőled száll alá minden adomány és tökéletes ajándék. Kérünk, tedd ezt világossá előttünk, mikor a karácsony előtti napokban az ajándékozás és megajándékoztatás izgalmas napjait éljük. És bocsáss meg nekünk azért, hogy a karácsonyi ajándékozásokkal a karácsony egyetlen nagy ajándéka ellen vétkezünk, mert legyenek karácsonyi ajándékaink akár kicsinyek és jelentéktelenek, akár nagyok és drága ajándékok, letakarják karácsonykor nekünk adott legnagyobb ajándékokat. Pedig tudnunk kell, hogy minden karácsonyi ajándék tudva vagy tudatlanul az egyetlen nagy ajándék következménye, annak, hogy karácsonykor megszületett szent Fiadat adtad a világnak.

Köszönjük, hogy ma este is ajándékot adsz nekünk, a te igéd ajándékát. Kérünk, hadd fogadjuk úgy, mint drága ajándékot és hadd végezze el azt a munkáját, amiért te küldted ide hozzánk.

Ámen

Mikor pedig még szóla a sokaságnak, imé az ő anyja és az ő testvérei állanak vala odakünn, akarván ő vele szólni. És monda néki valaki: Imé a te anyád és testvéreid odakünn állanak, és szólni akarnak veled. Ő pedig felelvén, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? És kinyujtván kezét az ő tanítványaira, monda: Imé az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát, az nékem fittestvérem, nőtestvérem és anyám.

Ezekben az adventi esti igehirdetésekből egy kérdés foglalkoztat bennünket. E nagy kérdés ez: Kicsoda Jézus Krisztus? Mert ez a világ legnagyobb és legdöntőbb kérdése. Mikor cézáriai Filippiben a tanítványoknak Jézus felteszi a nagy kérdést és Simon, Jónának fia megadja rá a helyes feleletet, akkor azt mondja Jézus: „*Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám!*” Ennek a kérdésnek a helyes megválaszolásától függ a boldogság, mégpedig kettős értelemben: A földön és az örökkévalóságban is. Mert aki szívének teljességéből tudja ezt vállalni, annak életében béke van, mert Isten szeretetéről megdönthetetlen a meggyőződése, aminek nemcsak a boldogság fundamentuma, de az örökélet bezárt kapujának is a kulcsa.

Advent esti istentiszteleteinken három csoportra keresünk feleletet. Az elsőbe a próféták tartoztak és kerestük, mit feleltek ők erre, akik csak hitük szemével néztek az eljövendőre; azután a második csoportba tartozók feleletét kerestük, akik nem messziről néztek s hitükkel látták, hanem földi életükben szemtanúi voltak Jézus messiási munkájának; az utolsó adventi héten arra keressünk feleletet, mit mond maga Jézus Krisztus arra a kérdésre: ki vagyok én? Múlt este arról hallottunk, hogy azt mondta magáról, *Ő Isten embere*, ma esti ige kapcsán arról a feleletéről elmélkedünk, hogy *Ő az ember testvére*. Ha ma esti feleletének és tanításának rikítóbb és tetszetősebb címet akarnánk adni, akkor azt mondhatnánk: *Ő nekünk szegényeknek a gazdag rokon.*

Nagy dolog az, ha a szegénynek, a lecsúszott, kisémmizett embernek gazdag, hatalmon levő rokona van. Ha az elesett, kinek nincs egy betévő falatja egy dúsgazdag rokonnal dicsekedhetik, aki élen jár, hatalom és pénz van kezében. Igaz, a gazdag rokon sokszor meg szokta tagadni a szegény rokont, tréfásan azt szokták mondani, hogy a szegény rokon a rokonságot a gazdag meg a távolságot szokta tartani.

Tehát Jézus Krisztus ma úgy áll előttünk, mint gazdag rokon. Az az ige, amit felolvastam, azok közé a kijelentések közé tartozik, amelyekben önmagáról alkotott véleményét mondja el. Egy tanítása alkalmával édesanyja és testvérei, vagy unokatestvérei, - ki hogyan értelmezi ezt a verset – utána mennek, mert beszélni akarnak vele. Nem tudnak bejutni hozzá az emberek sokasága miatt, akik egymás hátán szorongnak s az ajtóban kénytelenek megállni, onnét üzennek Jézusnak, mely szájról-szájra érkezik előre Jézushoz. Jézus tudja mit akarnak vele és mit szeretnének neki mondani mielőtt megszólalnának és mi is tudjuk az írás egyéb helyeiből is, mi a család véleménye Jézusról és munkájáról. Azt gondolják róla, magánkívül van, elment az esze, hogy otthagyja jól jövedelmező mesterségét és lesz országutak vándora, szegények barátja. Mikor valaki a sokaságból azt mondja Jézusnak a te anyád és testvéreid odakint állanak és téged keresnek, ő nem mondja a sokaságnak: engedjetez utat anyámnak és testvéreimnek, hanem kezének szélesre tárt gesztusával rámutat a hallgató sokaság között levő tanítványaira s azt mondja: „*Ímé, az én anyám és testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fítestvérem, nőtestvérem és anyám!*”

Hát kik azok, akikre rámutat és azt mondja: ez az én családom és az én rokonaim? Először a tizenkettőre mutat, de az írás egyéb helyein világossá válik, hogy nemcsak a tanítványainak szűk kis körére vonatkoztatva mondja ezt a kijelentését, hanem ez a gesztus, mely itt csak a tizenkettőre terjed, egyre szélesebbé tágul, egyre több embert ölel magához, mindazokat, akik hallgatják az ígét és cselekszik a mennyei Atyának akaratát. Azok mind az Ő rokonai és testvérei.

Még tovább kell mennünk. Nemcsak a tizenkettőről van szó, nem is az időközben felszaporodott gyülekezetekről, de, - mert Jézus úgy szerette a világot, hogy hajlandó volt lejönni a földre és érte a váltságot elvégezni, azért az egész világot magához öleli, benne nemcsak a hívőket, de a benne hinni fogó emberekre mutatva mondja: Ez az én atyafiságom, az anyám, az én hugom és fítestvérem. Igen, Ő ezt így mondotta és ez a döntő jelentőségű, hogy nem én mondom a szegény nyomorult ember, hanem Ő mondja, hogy én vagyok az Ő rokona és testvére. Hogy ebbe a nagy közösségbe, akik a földön családját alkotják mindenki bele tartozhat, egyszerűk és előkelők, katonatisztek, farizeusok, írástudók, szegények, nyomorultak, süketek és bénák, mint ahogy Máté 11. fejezetében van felsorolva, ezekre mind rámutat Jézus: ti vagytok az én rokonaim! Ha semmi mást nem tett volna, csak azt, hogy nem tagadja meg velünk a rokonságot, csak annyit, hogy hajlandó volt elismerni bennünket édestestvérenek, mint a mennyei Atyának gyermekeit, ha semmi más nem történt volna csak annyi, ami a Zsidókhoz írt levélben van megírva, hogy nem szégyelt bennünket atyafinak tartani, ez is nagy dolog lett volna.

Ő ennél sokkal többet tett és ezt tényekben mutatta meg. Szolidaritást vállalt Jézus Krisztus testvéreivel. Ez a szolidaritásvállalás nem a földön, a mennyben kezdődött. Ott élt Jézus boldogságban az Atyával és az Angyalok szeretetével körülvéve és mégsem tudott rólunk elfelejtkezni. Mert ha elfelejtkezik, nem jön le a földre. De neki keserű volt a szájíze a mennyben a boldogságban is, kibírhatatlan volt számára az üdv édessége, mikor látta, hogy édestestvérei, a mennyei Atyja gyermekei itt a kárhozat útján járnak.

Milyen szomorú, hogy mi testvéreink mellett el tudunk menni közönyösen, szeretetlenül, mikor azok a kárhozat felé mennek, minket nem indít meg sorsuk. Jézus Krisztus pedig leszáll a mennyből, mennyei trónjáról és az Atya egyetlen szavára vállalja a földre születését. Ez a szolidaritás, melyet Jézus Krisztus a kárhozat felé menő emberrel vállal, csodálatos evangélium.

Szolidaritása nem múltó hangulat nála. Cselekedet követi. „*És az ige testté lett és lakozék közöttünk...*” – így olvassuk János evangéliumában a karácsonyi történetet. Emberré lett és lakozott közöttünk. Nem tudom gondoltál-e már arra, hogy mi lett volna, ha Ő úgy végzi el váltságmunkáját, hogy harminc esztendejét nem tölti el itt fölöslegesen, csak kereszt halálával és feltámadásával végzi el az üdvösség szent munkáját és szolgálatát. Miért kellett neki kicsi gyermek módra, kisedeként ide születni a földre, tehetetlenül másra szorulva élni, miért kellett centiméterről-centiméterre nőni és fejlődni, erősödni, úgy nevelkedni, mint a többi szegény embernek, éhséget, szomjúságot megismerni, fárasztó munkából élni? Mert Ő nem látogatóba jött hozzánk, hogy egy gesztussal a gazdag rokont manifesztálja e világban. Ő lakozott közöttünk magára vállalva az emberi test szűk korlátját, beleszorítva előbb magát egy kisgyermek testébe, azután férfitest szűk korlátai közé alázva magát, amit egy emberi test jelenthet Isten számára. Vállalta értelmi életünket is és minden kísértésünket, mellyel embernek kell harcolni a sátánnal „*hozzánk hasonlóan*”. Talán még kicsinyíti is az írás Jézus kísértését, mikor a mi kísértésünkkel hasonlítja össze. Oh, csodálatos Jézus Krisztus, aki szolidaritást vállal velünk és ugyanúgy vállalja a szenvedést is, mint ahogy nekünk kell szenvednünk és ugyanolyan körülmények között a velünk lakozást.

És mindezt nem parancsra teszi, önként, mint a zsidóknak mondja: „*Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.*” Nem más parancsolja rám, a keresztfára kínos halálát, én magam vállalom önként, önzetlenül, szeretetből. Semmi másért! Ha ámtító, akkor azért vállalta volna, hogy az angyalok serege dicsérve zengje nevét, de akkor az, amit fizetni kellett érte, nem lett volna arányban az eredménnyel.

Mondd testvérem! Lehet-e nekem nyomorúságban, lelki és erkölcsi nyomorúságban élnem e világon, mikor nekem ilyen gazdag rokonom van, akinek hatalma van nagy viharokat lecsendesíteni, kevés kenyeret megsokasítani, betegeket meggyógyítani, foglyokat rabságból kiszabadítani, mert Ő az erősebb fegyveres, akinek a sátán is engedelmeskedni kénytelen.

Még tovább kell mennünk e vonalon, és megnéznünk még mit jelent az, hogy Jézus Krisztus a gazdag rokon és testvérünk. Jézus felhatalmazza övéit arra, hogy az Ő nevében imádkozzunk. Megüzeni nekünk a Zsidókhöz írt levélben: „*Nem olyan főpapunk van nekünk, aki nem tudna megindulni a mi gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkiben hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.*” Jézus tehát nemcsak élt, meghalt és feltámadott értünk, hanem örökké él és esedezik velünk és értünk. Ő a mi imádságunk egyetlen indító oka és érve, amivel támogathatjuk kérésünket az Atyánál. És ezért is szabad nekünk így imádkoznunk, mert tudjuk, akihez imádkozunk, az tudja mit jelent embernek lenni. Tudja, nem kísértésmentes az emberi élet, mint ahogy az Ő földi élete sem volt kísértés nélkül. Neki is voltak harcai a sátán kísértéseivel, azért nem nézi a mi harcainkat sem mosolyogva. Ő egészen ember volt, embernek fia, aki tudja mi az szomjasnak, éhesnek, mezítelennek lenni, fárasztó munkában élni, háborgó viharos tengeren hanykolódni, a kísértés ezer nyilával szemben a hitnek pajzsát tartani.

Ha Jézusnak önvallomását azonban csak az evangélium szempontból néznénk, nem adna teljes igazságot. János 5. fejezete beszél az ítéletről is. Azt olvassuk itt: „*Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta.*” Ennek a kijelentésnek a súlyát aligha értették meg azok, akik akkor hallották. Jézus meg is indokolja, hogy az Atya miért adja az ítéletet a

Fiúnak. Mert Jézus embernek fia. Tudod mit jelent ez? Nagy bátorítást, vigasztalást és imádságra serkentő erőt számunkra. Mert olyan ítélet felettünk és ítélet meg bennünket, aki ember volt, aki ott fenn az ítélszék előtt nem felejt el, mit jelent embernek lenni. És aki ezt tudja, az fog felettem ítéletet mondani. Nem minden tudása és látása alapján csupán, mert Ő tudja és látja mi történik bennem, hanem aki helyesen tesz mindent mérlegre, nemcsak azt, hogy én milyen erős vagyok, mekkorák a kísértéseim, hanem azt is tudja, nincs olyan kísértés, mit vele nem lehetne legyőzni, s aki ítélt azt is tudja milyen kísértés éhezni és szomjazni.

De tudod-e, ha Jézus az embernek fia fog felettem ítéletet mondani, az azt is jelenti, hogy nekem nincsen semmi mentségem az ítélet napján. Mert ha Krisztus nem az én Megváltóm, akkor rettenetes dolog olyan Bíró kezébe esni, akit nem lehet falhoz állítani, előtte sirámokat sírni az emberi gyarlóságról, mert Ő is tudja, mi az embernek lenni.

Végül az a tény, hogy Jézus az embernek testvére és rokona, az a Krisztus követőket arra kötelezi, hogy ők is nézzenek emberekre úgy, mint testvéreikre, mint megmentésre szoruló testvéreikre és vállalják velük a közösséget a földön és Isten előtt is.

Oh, bárcsak így lehetne Jézus Krisztussal a hívő, az Anyaszentegyház, az egész világ, a föld és a menny egy testvér, egy nagy család.

Ámen

Imádság:

Urunk, Jézus Krisztusunk! Hálát adunk neked azért, hogy Te olyan csodálatos szeretettel szeretted az embert, pedig mi tudjuk, hogy nincsen semmi szerethető rajtunk. Mi magunk is olyan sokszor utáljuk magunkat és azon csodálkozunk, hogy emberek még el tudnak türelemmel hordozni bennünket és meg tudják bűneinket bocsátani. Oh, milyen csodálatos nagy szeretet az, mely minket hordoz és vállalja a velünk való lakozást. Pedig mennyi szenvedést jelentett ez Urunk neked földi életedben, hogy velünk emberekkel együtt lakoztál. Hát még micsoda szenvedés, hogy velünk lakozol a világ végezetéig! Milyen nehéz lehet Neked velünk tartani a rokonságot engedetlenségünk miatt. Kérünk Urunk, ne tagadd meg továbbra sem testvérvoltodat tőlünk, a kárhozat útján járó bűnösökkel. Urunk, Hozzád kiáltunk, aki ott élsz a menny dicsőségének boldogságában és mégis tudod, mit jelent embernek lenni! Urunk! Nem kérünk most tőled semmi konkrétumot, hisz Te jobban tudod, mit kell kérnünk, csak azért könyörgünk, tisztíts meg minket, bocsásd meg bűneinket és szabadíts meg a gonosz hatalmától és a többi tudjuk, úgy is megadod nekünk, s amikor eljön majd az utolsó nagy nap és elibéd kell állnunk, akkor Urunk ne felejtse el: Megváltónk vagy, aki megholtál értünk, nyomorult emberekért. Köntösöddel akkor takarj be minket, hogy ne lássék ki meztelenségünk rútsága és vigy be minket a Te mennyi családba.

Könyörgünk az advent hátralevő napjaiért. Add hogy Téged várjunk, a Te jöttödnek örüljünk és a Te jöttödért magasztaljunk örökké. Kérünk maradj velünk, ez esti órákban is minden szeretetünkkel együtt, és adj békés, nyugodalmas jó éjszakát mindnyájunknak.

Ámen